

[Finansministeren.]

tinget er gennemført en vis ændring ved skalaens begyndelse. Man har tidligere haft en begyndelsesindkomst af 1 000 kr. og et minimumsopkrævningsbeløb på 5 kr. I folkettinget er man imidlertid gået til en forhøjelse af de 1 000 kr. til 1 800 kr., og af dette mindsteindkomstbeløb opkræves der herefter en skat på 15 kr. Dette vil betyde, at en hel del småbeløb ikke bliver opkrævet. Man kan skønne, at antallet af skatteydere vil gå ned med antagelig i nærheden af 175 000 personer. Dette vil betyde et provenutab på mellem 2 og 3 mill. kr., måske omkring 2½. Til gengæld sparer man så opkrævningsgebyret for de skatteydere, fra hvilke skatten ikke bliver opkrævet i fremtiden. Dette vil antagelig for staten betyde en besparelse på 600 000—700 000 kr., så at nettoprovenutabet bliver lidt under 2 mill. kr. Om kommunerne i praksis kan spare administrationsomkostninger i samme omfang, som de nu mister opkrævningsgebyr fra staten, må dog anses for tvivlsomt.

Hvad angår værneskatten, skal jeg bemærke, at der her er to forandringer i forhold til den bestående lov. Den oprindelige lov om værneskatten, der blev vedtaget i november 1950, omfattede som sin sidste del en rate, der svarede til første halvdel af skatteåret 1952—53. Nu går forslaget ud på, at der skal opkræves værneskat for hele skatteåret 1952—53; samtidig er værneskattens skala forhøjet med gennemsnitlig ca. 25 pct., og procenten for selskaber er i overensstemmelse hermed forhøjet fra 20 til 25. Begrundelsen for den yderligere forlængelse og forhøjelse af værneskatten er naturligvis de stigende forsvarsudgifter, der, som jeg sagde under finanslovsforslagets første behandling her, naturligvis er en hovedårsag til de stigende statsudgifter.

Hvad angår tillægsindkomstskatten, drejer det sig om en uforandret forlængelse af den for skatteåret 1951—52 gældende tillægsindkomstskat, og begrundelsen er naturligvis den, at de ekstraordinære økonomiske forhold, som har medført, at denne skat er blevet indført, stadig i det store og hele må siges at være tilstede.

Hvad angår lovforslaget om den fælleskommunale udligningsfond, som jeg forelægger på indenrigs- og boligministerens vegne, drejer det sig om en forlængelse af den reduktion af skalaen, der blev gennemført som led i det økonomisk-politiske forlig i foråret 1950. Det er altså foreslået, at denne reduktion af skalaen også skal gælde for det kommende skatteår. Der er iøvrigt, her i lighed med, hvad der sker for udskrivnings-

lovens vedkommende, gennemført en ændring ved skalaens begyndelse, så at en række småbeløb ikke bliver opkrævet. Det drejer sig, såvidt man kan skønne i dette tilfælde, om ca. 165 000 skatteydere. Mindstebeløbene bliver her 12 kr. for familieforsørgere og 10 kr. for andre.

Der har sidste år været gældende en bestemmelse om, at staten refunderede udligningsfonden et beløb, der stort set skulle svare til det provenutab, som udligningsfonden ville få som følge af denne reduktion i skalaen. Denne bestemmelse er genoptaget i det foreliggende forslag, men i modificeret skikkelse, idet det beløb, der kan refunderes, er sat ned til 40 mill. kr. under forudsætning af fuld udskrivning af 100 pct. af skalaen.

Når der er sket denne reduktion, skyldes det, at udligningsfondens indtægter på grund af de stigende indtægter i samfundet er inde i en stigning, og det vil derfor selv med en udskrivning af 100 pct. af skalaen være tilstrækkeligt, at staten refunderer ca. halvdelen af skalareduktionen, og da det må findes rimeligt ikke at nedsætte nogen skatteudskrivning i øjeblikket uden ganske særlige grunde, idet vi jo står overfor et stigende skattebehov, har man fundet det rimeligt fortsat at udskrive skatten med 100 pct., og dette vil ske i det kommende skatteår ligesom i indeværende skatteår. Udligningsfonden lider ikke noget tab derved, idet man må skønne, at dens regnskab stort set vil balancere med den her foreslåede indkomstskatteskala og den refusion fra statens side, der ligeledes er foreslået.

Jeg skal endelig om lovforslaget om børnetilskud bemærke, at man herved fortsætter med de børnetilskud, der blev indført ved det omtalte forlig i 1950. Der er stadig ikke taget principiel stilling til spørgsmålet om børnetilskud længere fremover, men satserne er de samme som for indeværende år. Derimod er der gennemført et par tekniske og een principiel ændring. Hvad den sidste angår, henviser jeg til lovforslagets § 3, stk. 3, hvori det hedder, at det sociale udvalg, hvor særlige omstændigheder taler for det, kan bestemme, at udbetaling af et kontant børnetilskudsbeløb skal ske til den tilskudsberettigedes hustru. Forholdet er jo dette, at børnetilskuddene, som de eksisterer i øjeblikket, principalt er en slags skatterefusion, idet de normalt trækkes fra de pågældendes direkte skatter, og der sker kun en kontant udbetaling af børnetilskuddene i de tilfælde, hvor skatterne ikke er så store, at der kan ske fradrag. Man har ment, at hvis en sådan udbetaling af